

CIKLO „SEPTYNIOS SESERYS“ ŠEŠTOJI KNYGA

Lucinda Riley

SAULĖS
SESUO

Elektros istorija

TYTO ALBA

Lucinda Riley

SAULĖS
SESUO

Elektros istorija

Romanas

Iš anglų kalbos vertė

Kristina Miliūnienė

VILNIUS 2020

Lucinda RILEY
THE SUN SISTER
Pan Macmillan,
London, 2019

Leidinio bibliografinė informacija pateikiama Lietuvos nacionalinės Martyno Mažvydo bibliotekos Nacionalinės bibliografijos duomenų banke (NBDB).

Šį leidinį draudžiama atgaminti bet kokia forma ar būdu, viešai skelbti, taip pat padaryti viešai prieinamą kompiuterių tinklais (internete), išleisti ir versti, platinti jo originalą ar kopijas: parduoti, nuomoti, teikti panaudai ar kitaip perduoti nuosavybėn.

Draudžiama ši kūrinių, esančių bibliotekose, mokymo įstaigose, muziejuose arba archyvuose, mokslinių tyrimų ar asmeninių studijų tikslais atgaminti, viešai skelbti ar padaryti visiems prieinamą kompiuterių tinklais tam skirtuose terminaluose tų įstaigų patalpose.

The Sun Sister: Copyright © Lucinda Riley, 2019
© Kristina Miliūnienė, vertimas į lietuvių kalbą, 2020
© „Tyto alba“, 2020

ISBN 978-609-466-492-2

*Kai kurios moterys bijo ugnies,
kai kurios pačios tampa ugnimi...*

R. H. Sin

Veikėjai

„ATLANTIDA“

Tėtis Atlantas – seserų tėvis (miręs)

Marina (Ma) – seserų globėja

Klaudija – „Atlantidos“ namų šeimininkė

Georgas Hofmanas – tėčio Atlanto advokatas

Kristianas – laivininkas

SESERYS D'APLESJĖ

Maja

Alė (Alkionė)

Star (Steropė)

Kelė (Kelaino)

Tigė (Taigetė)

Elektra

Meropė (nerasta)

Elektra

Niujorkas

2008 metų kovas

1

– Neprisimenu, kur buvau ir ką veikiau, kai sužinojau, kad mirė mano tėvas.

– Ką gi. Gal norite į tai pasigilinti?

Spoksojau į Teresą, sėdinčią odiniame fotelyje aukštu atlošu. Ji man atrodė panaši į Pelę Snaudalę ar kurį iš jos keistų draugelių beprotiškoje arbatėlėje iš „Alisos Stebuklų šalyje“. Jos akys už apskritų akinukų stiklų vis mirksėjo, o lūpos buvo kietai sučiauptos. Iš po tvido sijono ligi kelių buvo matyti dailios kojos, plaukai taip pat neprasti. Nusprendžiau, kad panorėjusi ji galėtų būti graži, bet žinojau – jai terūpi atrodyti protingai.

– Elektra? Vėl nutrūko ryšys.

– A, atsiprašau, kažkur nuklydau.

– Ar galvojote apie tai, kaip jautėtės tėčiui mirus?

Negalėjau taip imti ir iškloti, ką galvojau, tad tik rimtai palink-sėjau.

– Taip, galvojau.

– Ir ką?

– Tikrai negaliu prisiminti. Atsiprašau.

– Elektra, regis, jūs pykstate dėl to, kad jis mirė. Kodėl pykstate?

– Nepykstu... nepykau. Atvirai sakant, negaliu prisiminti.

– Negalite prisiminti, kaip jautėtės tą akimirką?

– Negaliu.

– Ką gi.

Stebėjau, kaip ji kažką rašo į bloknotą, tikriausiai ką nors pa-

našaus: „Stumia nuo savęs mintis apie tėvo mirtį.“ Taip ir pasakė anksčiau lankytas psichologas, ir tikrai, stūmiau. Per daugelį metų susiprotėjau, kad jiems gera surasti priežastį, dėl ko aš tokia įsitempusi, o tada jau stveria ją kaip pelė sūrio gabalėlį ir tol kramto, kol imu pritarti ir pliurpti, kas jiems būtų malonu.

– Na, o kaip jaučiatės dėl Mičo?

Išgirdusi, ką sakau apie savo eks, Teresa, ko gero, būtų siekusi mobiliojo ir įspėjusi policiją, kad laisva sau vaikšto išprotėjusi moteriškė, norinti nurauti kiaušus vienam garsiausių pasaulyje roko žvaigždžių. Tad tik gražiai nusišypsojau.

– Viskas gerai. Man jau neberūpi.

– Bet apsilankiusi pas mane praėjusį kartą buvote labai ant jo supykusi, Elektra.

– Taip, bet dabar jau viskas puiku. Tikrai.

– Ką gi, tai gera naujiena. O kaip dėl alkoholio? Ar kiek labiau susilaikote?

– Taip, – vėl pamelavau. – Klausykite, man jau reikia bėgti į susitikimą.

– Bet, Elektra, mes tik įpusėjome seansą.

– Suprantu, apmaudu, betgi toks tas gyvenimas.

Aš atsistoju ir žengiau prie durų.

– Gal kaip nors atrasite laiko dar kartą šią savaitę? Išeidama pasikalbėkite su Marsija.

– Gerai, ačiū, – atsakiau jau darydama duris.

Pražygiavau tiesiai pro Marsiją, registratorę, ir pasukau į liftą. Jis beveik tuoj ir atvažiavo, ir nešama žemyn užsimerčiau – nemėgstu ankštumos – ir priglaudžiau karštą kaktą prie vėsaus marmurinio paviršiaus.

Jergau, pagalvojau, kas man daros? Esu taip įklimpusi, kad net negaliu pasakyti savo psichologei tiesos!

Tau labai gėda pasakyti kam nors tą tiesą... o net jei pasakysiu, ar ji supras? – ginčijausi su savimi. Ji tikriausiai gyvena puikiame

name rusvo smiltainio fasadu su savo vyru teisininku, turi du vaikus, o šaldytuvus apklijuotas magnetukais ir žaviais tų vaikučių piešinėliais. Oi, pridūriau sėsdamasi į savo limuzino galą, ir dar virš sofos turi padidintą nuotrauką iš tų, kurios vemt verčia, – mamytė ir tėtukas su vaikučiais, visi vilki vienodas džinsines palaidines.

– Kur, ponias? – paklausė vairuotojas vidaus telefonu.

– Namai, – burbtelėjau ir čiupau iš šaldytuvėlio butelį vandens, kol nesusigundžiau apžiūrėti, kokio ten yra alkoholio.

Jau buvo po penktos, o galvą taip skėlė, kad nepadėjo nė koks vaistas nuo skausmo. Praėjusį vakarą buvo šaunus baliukas, tik nieko iš jo neprisiminiau. Į Niujorką buvo atvykęs Morisas, mano geriausio dizainerio draugas, ir užsuko išlenkti keleto taurelių su savo čionykščiais draugais, o tie dar kelis pasikvietė... Neprisimeinu, nė kaip nuėjau gulti, ir rytą nubudusi labai nustebau radusi lovoje nepažįstamą vyrą. Jis bent buvo gražus, ir prieš vėl leisdamasi su juo į kūnišką pažintį paklausiau, kuo jis vardu. Fernandas dar prieš kelis mėnesius Filadelfijoje vežiojo „Walmart“ prekes, bet kartą jį pastebėjo vienas iš tų madingų daikčiukų pirkėjų ir pasiūlė užsukti pas draugą Niujorko modelių agentūroje. Fernandas sakė, jam būsią malonu jau kada nors greitai pervesti mane raudonuoju kilimu, dar išgirdau, kad mano fotosesija su juo už parankės iškels į padanges pono Volmarto karjerą, tad atsikračiau jo, kai tik pasitaikė proga.

O ką, Elektra, jei poniai Pelei Snaudalei būtum pasakiusi tiesą? Jei būtum prisipažinusi, kad vakar vakare taip nusitašei nuo svaiгалų ir kokso, jog būtum permiegojusi su Kalėdų Seneliu ir to net nesuvokusi? Kad priežastis, neleidžianti galvoti apie tėvą, yra ne jo mirtis, o žinojimas, kaip jis tavęs gėdytųsi... kaip jis tavęs gėdijosi?

Kai tėtis Atlantas buvo gyvas, aš bent žinojau, kad jis negali matyti, ką veikiu, bet dabar, kai yra miręs, jis kažkaip tapo visur esančiu; vakar vakare galėjo būti su manimi miegamajame, o gal net ir dabar, limuzine...

Nebeištvėriau ir čiupusi buteliuką rusiškos degtinės susiverčiau į gerklę stengdamasi pamiršti, koks nusivylęs atrodė tėtis, kai mačiau jį paskutinį kartą. Buvo atvykęs į Niujorką manęs aplankyti, sakė, kad nori man kažką papasakoti. Vengiau jo iš paskutiniųjų, kol galų gale nenorom sutikau kartu pavakarieniauti. Į „Asiate“ restoraną anapus Centrino parko atvažiavau jau pasistiprinusi degtine ir milteliais. Kol valgėme, sėdėjau priešais jį sustingusi, o kai jis imdavo kalbėti, apie ką aš nenorėjau girdėti, atsiprašiusi eidavau į tualetą truktelėti į nosį kokso.

Kai mums atnešė desertą, tėtis susikryžiaęs rankas ramiai pažvelgė į mane.

– Man labai neramu dėl tavęs, Elektra. Atrodai kažkur nutolusi.

– Na, tu nesupranti, kokioje įtampoje gyvenu, – atšoviau. – Ką reiškia būti manimi!

Gėda, bet tik miglotai prisimenu, kas buvo toliau ar ką jis atsakė, tik menu, kad atsistočiau ir jį palikau. Tad jau niekad nebesužinosiu, ką jis norėjo man pasakyti.

– Ko taip imi į galvą, Elektra? – paklausiau savęs, kai nusišluosčiusi burną įsidėjau tuščią buteliuką į kišenę, – vairuotojas buvo naujas, ir man mažiausiai reikėjo straipsnelio laikraštyje apie tai, kaip ištuštinau mini barą iki paskutinio lašo. – Jis tau net ne tikras tėvas.

Be to, dabar jau nieko negalėjau pakeisti. Tėčio nebėra – kaip ir visų, kuriuos esu mylėjusi, – ir tenka su tuo susitaikyti. Man jo nebereikia, man nieko nebereikia.

– Atvažiavome, ponias, – pasakė vairuotojas vidaus telefonu.

– Ačiū. Jau šoku lauk, – pridūriau ir išlipusi uždariau limuzino dureles.

Man geriausia buvo kur atvažiavus likti kiek įmanoma mažiau pastebimai; kitos garsenybės gali užsimaskavusios nueiti ir į gretimą užkandinę, bet manęs, daugiau kaip šešių pėdų ūgio, būtų sunku nepastebėti minioje, net jei ir nebūčiau garsenybė.

– Labas, Elektra!

– Tomi, – išspaudžiau šypseną, eidama po stogeliu virš durų į namą, kur buvo mano butas, – kaip gyvuoji?

– Gerai, jau vien dėl to, kad tave pamačiau. Ar sėkminga buvo diena?

– Taip, puiki, ačiū, – linktelėjau žvelgdama žemyn – ne iš aukšto, bet tiesiog *žemyn* į savo gerbėją numeris pirmas. – Iki ryt-dienos, Tomi.

– Iki, Elektra. Šįvakar niekur neini?

– Ne, ramiai pabūsiu namie. Iki, – tariau ir pamojavusi įėjau vidun.

Bent jis *mane myli*, pagalvojau, pasiėmusi iš budėtojo paštą, ir žengiau prie lifto. Kartu į viršų važiavo durininkas, nes toks buvo jo darbas, tad padaviau jam nors raktus ir ėmiau galvoti apie Tomį. Jau kelis pastaruosius mėnesius jis kaip koks sargybinis beveik kasdien stovi prie namo. Iš pradžių tai nugąsdino ir paprašiau budėtojo jį nuvaryti. Tomis atsilaikė, liko savo vietoje ir pareiškė turįs teisę stovėti ant šaligatvio, nes niekam netrukdas, tik norintis mane apsaugoti. Budėtojas paragino mane pakviesti policiją, kad jį nubastytų už persekiojimą, bet vieną rytą paklausiau jo pavardės, tada pasižiūrėjau internete ir savo ruožtu jį pasekiau. Feisbuke radau, kad jis armijos veteranas, apdovanotas medaliais už drąsą Afganistane, ir kad Kvinse turi žmoną ir dukterį. Dabar jau nebejaučiau grėsmės, veikiau Tomis teikė man saugumo jausmą. Be to, jis visada elgėsi pagarbiai ir mandagiai, tad pasakiau budėtojui jo neliesti.

Durininkas išėjo iš lifto ir praleido mane. Tada mes tartum sušokome savotišką šokį, nes man reikėjo žengti atgal ir jį praleisti, kad nuvestų iki prabangaus buto viršutiniame aukšte ir savo raktu atrakintų man duris.

– Prašom, panele D'Aplesjė. Geros jums dienos.

Jis linktelėjo, bet akyse nepastebėjau nė lašelio šilumos. Žinojau, kad visi čia patarnaujantys žmonės linki man virsti dūmų

kamuoliu ir išgaruoti per kaminą, nors kamino nė nebuvo. Dauguma namo gyventojų čia įsikūrė, būdami dar vaisiumi motinos iščiose, tais laikais, kai tokiai kaip aš, spalvotajai, būtų buvusi garbė dirbti jų tarnaitė. Jie visi buvo savo butų savininkai, o aš, prasčiokė nuomininkė, nors ir turtinga, įsileista tik todėl, kad mirė šiame bute gyvenusi sena ponija, o jos sūnus, renovavęs butą, bandė jį parduoti gerokai per brangiai. Veikiausiai nepardavė dėl kažkokios kilusios vadinamosios krizės, taigi gavo nuomoti daugiausia pasiūliusiam pretendentui – man. Kaina buvo beprotiška, bet ir butas toks pat, prigrūstas moderniojo meno ir visokiausios elektronikos prietaisų (dauguma jų aš nemokėjau naudotis), na, ir Centrinio parko vaizdas nuo stogo terasos buvo stulbinamas.

Jei reikėtų ko nors, kas primintų mano sėkmę, šis butas pats tas. *Bet labiausiai jis man primena*, pagalvojau sėsdamasi ant sofos, kurioje patogiai tilptų atsigulti bent du suaugę žmonės, *tai, kokia esu vieniša*. Šiame didžiuliame bute jaučiausi maža ir gležna... o čia, aukštai, pačiame pastato viršuje, ir labai labai nuo visų atskirta.

Kažkur bute pyptelėjo mobilusis ir sugrojo melodiją, iškėlusią Mičą į superžvaigždes; kažkada mėginau pakeisti skambutį, bet nepavyko. *Jei Kelė disleksikė, nemokanti taisyklingai parašyti žodžių, tai aš disleksikė elektronikos srityje*, pagalvojau eidama į miegamąjį mobiliojo. Guodė tai, kad buvo pakeistos didžiulės lovos paklodės ir viskas vėl atrodė nepriekaištinga tartum viešbučio kambaryje. Naujoji namų tvarkytoja, surasta asmeninės padėjėjos, man patiko; kaip ir visos kitos, ji pasirašė, kad neišplepės žiniasklaidai apie mano bjaurius įpročius. Bet vis tiek net nupurtė nuo minties, ką ji – ar ji vardu Lisbetė? – pamanė šį rytą, įėjusi į mano miegamąjį. Atsisėdau ant lovos ir ėmiau klausytis balso pašto. Penkios žinutės buvo mano agentės, ji prašė skubiai paskambinti dėl rytdienos fotosesijos „Vanity Fair“, o paskutinę atsiuntė Eimė, naujoji asmeninė padėjėja. Dirbo man dar tik tris mėnesius, bet ji man patiko.

Labas, Elektra, čia Eimė. Aš... na, tik norėjau pasakyti, kad tikrai smagu su tavimi dirbti, bet, manau, neteks ilgai užsibūti. Šiandien įteikiau tavo agentei atsistatydinimo prašymą ir linkiu tau sėkmės ateityje, ir...

– ŠŪDAS!

Spustelėjau „ištrinti“ ir paleidau telefoną per visą kambarį.

– Kokių velnių? Kuo aš jai neįtikau? – paklausiau lubų stebėdamasi, kodėl pasijutau tokia prislėgta, kad toji beveik niekas, kuri nusižeminusi maldavo suteikti jai progą, jau po trijų mėnesių mane palieka.

– „Nuo pat vaikystės svajoju dirbti mados versle. Panele D'Aplesjė, būkit gera, aš dirbsiu jums dieną naktį, jūsų gyvenimas bus mano gyvenimas ir prisiekiu, niekada jūsų nenuvilsiu“, – mėgdžiojau bruklinišką Eimės verkšlenimą skambindama savo agentei. Negalėjau gyventi be trijų dalykų: degtinės, kokaino ir asmeninės padėjėjos.

– Sveika, Sjuze, ką tik sužinojau, kad Eimė meta darbą.

– Taip, nesmagu. Jai visai gerai sekėsi, – britiška Sjuzės tartis skambėjo griežtai, dalykiškai.

– Aha, ir aš taip manau.

– Ar žinai, kodėl ji išėjo?

Sjuzė atsakė po trumpos tylos.

– Nežinau. Šiaip ar taip, pasakysiu Rebekai, ir neabejoju, kad į savaitės galą turėsim tau naują padėjėją. Mano žinutes gavai?

– A, taip, gavau.

– Na, rytoj nevēluok. Jie nori fotografuoti, kai tekės saulė. Mašina paims tave ketvirtą ryto, gerai?

– Žinoma.

– Girdėjau, vakar buvo šaunus vakarėlis.

– Buvo smagu, taip.

– Na, šįvakar jokių vakarėlių, Elektra. Rytoj turi būti pailsėjusi. Nuotrauka bus viršelyje.

– Nesijaudink, devintą jau būsiu lovoje kaip gera mergaitė.

– Gerai. Atsiprašau, kita linija skambina Lagerfeldas. Rebeka su tavimi susisieks, gausi tinkamų padėjėjų sąrašą. *Ciao*.

– *Ciao*, – pamėgdžiojau į telefoną, kai jis nutilo.

Sjuzė buvo viena iš nedaugelio žmonių žemėje, drįstančių taip staiga nutraukti su manimi pokalbį. Ji buvo galingiausia modelių agentė Niujorke ir dirbo su visais tos srities išrinktaisiais. Aptiko mane, kai buvau šešiolikos. Tuo metu dirbau padavėja Paryžiuje, per maždaug trejus metus išmesta iš trečios mokyklos. Pasakiau tėčiui, kad nėra prasmės vėl ieškoti man mokyklos, nes ir iš tos išmes. Nustebau, kad jis per daug nesinervino.

Prisimenu, kaip stebėjaisi, kad jis nesupyko ir vėl man susimovus. Tik turbūt kiek nusivylė, o aš pasijutau padėtyje be išeities.

– Sakau, gal pakeliansiu kiek, ar ką? – radau išeitį. – Įgausiu patirties.

– Sutinku, dauguma dalykų, reikalingų žinoti norint laimingai gyventi, nebūtinai išmokstami mokykloje, – pasakė jis, – bet kadangi esi tokia protinga, tikėjaisi, kad bent jau pasistengsi įgyti kokią nors profesiją. Tu kiek per jauna gyventi viena. Pasaulis platus, Elektra.

– Aš galiu pasirūpinti savimi, tėti, – tvirtai pasakiau.

– Neabejoju, kad gali, bet kur gausi pinigų kelionėms?

– Susirasiu darbą, savaime aišku, – truktelėjau pečiais. – Visų pirma ketinu važiuoti į Paryžių.

– Puikus pasirinkimas, – linktelėjo tėtis. – Tas miestas nuostabus.

Žvelgiau į tėtį per didelį rašomąjį stalą kabinete ir jis pasirodė net kiek svajingas ir liūdnas.

– Ką gi, – kalbėjo jis toliau, – kodėl taip ir nesutarus? Tu nori mesti mokyklą, man tai suprantama, bet neramu, kad jauniausioji duktė tokio amžiaus jau iškeliauja į pasaulį. Marina turi pažinčių Paryžiuje, be abejo, ji galės padėti tau rasti vietą saugiai apsigy-

venti. Per vasarą pabūk čia, o paskui imsime iš naujo ir nutarsime, kur vyksi toliau.

– Gerai, jau panašu į planą, – pritariau vis dar stebėdamasi, kad jis nekovoja, nesistengia dėl mano išsilavinimo.

Atsistojusi eiti nusprendžiau, kad jis arba nusiplauna rankas, arba duoda virvę man pasikarti. Vis dėlto Ma su kažkuo susisieks, ir galų gale aš atsidūriau nedideliame mielame vieno kambario bute, iš kurio buvo matyti Monmartro stogai. Butas buvo labai mažas, o vonia turėjau dalytis su daugybe studentų užsieniečių, pagal mainų programą atvykusių į Paryžių patobulinti prancūzų kalbos, bet jis buvo *mano*.

Prisimenu pirmąjį saldų nepriklausomumo jausmą ką tik atvykusi – vakare stovėjau savo ankštame kambarėlyje suvokdama, kad nėra nė vieno žmogaus, kuris nurodinėtų man, ką veikti. Niekas man ir valgio negamino, tad nuėjau į kavinę toje pačioje gatvėje, atsisėdau prie stalelio lauke ir skaitinėdama valgiaraštį prisidegiau cigaretę. Užsisakiau prancūziškos svogūnų sriubos ir stiklą vyno, ir padavėja nė nemirktelėjo dėl to, kad rūkau ir užsisakiau alkoholio. Kiek vėliau, išgėrusi tris taures vyno, jau turėjau tiek pasitikėjimo savimi, kad nuėjau pas valdytoją ir paklausiau, ar neatsirastų padavėjos darbo. Po dvidešimties minučių grįžau tuos kelis šimtus jardų į savo butuką jau turėdama darbą. Išdidžiausiai jaučiausi tą akimirką, kai kitą rytą mokamu telefonu vestibulyje paskambinau tėčiui. Turiu jį pagirti, nes atrodė taip pat džiugiai susijaudinęs kaip tada, kai mano sesuo Maja įstojo į Sorboną.

Praėjus mėnesiui atnešiau Sjuzei, dabartinei mano, kaip modelio, agentei, *croque monsieur*^{*}, ir visiems žinoma, kas buvo toliau...

Kodėl aš nuolat gręžiojuosi į praeitį? – paklausiau savęs, vėl pasiėmusi mobilųjį išklausti kitų žinučių. *Ir kodėl vis galvoju apie tėtį?*

* karštą sumuštinį su kumpiu ir sūriu (*pranc.*). (*Visos pastabos vertėjos.*)

– Mičas... tėtis... – subambėjau laukdama, kol balso paštas išklos visas žinutes. – Jų nebėra, Elektra, šiandien neliko ir Eimės, o tau reikia gyventi toliau.

Mano brangioji Elektra! Kaip laikaisi? Aš vėl Niujorke... Ką veiki šįvakar? Ką, jei išgertume butelį „Cristal“ su *chow mein**? Pasiilgau tavęs. Paskambink, kai tik galėsi.

Nors buvau nusiminusi, nusišypsojau. Zedas Edzusas buvo man mįslė. Nepaprastai turtingas, turintis gerų ryšių ir – nors visai ne toks, kokie man patinka – neapsakomas lovoje; mes susitikinėjome jau trejus metus. Santykiai buvo nutrūkę, kai rimtai įsimylėjau Mičą, bet prieš kelias savaites vėl suėjome, ir, be jokios abejonės, Zedas labai sutvirtino mano ego – to man tikrai reikėjo.

Ar mes mylėjome vienas kitą? Tikrai ne, bent aš, bet Niujorke sukiojomės tarp tų pačių žmonių, o kas visų geriausia – būdami vieni kalbėdavomės prancūziškai. Jam, kaip ir Mičui, nebuvo svarbu, kas aš esu, o tuo metu tai retai pasitaikydavo ir mane kažkaip guodė.

Spoksojau į telefoną svarstydamą, ar nepaisyti Zedo ir paklausti Sjuzės patarimo anksti eiti gulti, ar paskambinti jam ir pabūti nebe vienai. Dėl to nebuvo ko sukti galvos, tad paskambinau Zedui ir pakviečiau ateiti. Laukdama išsimaudžiau po dušu ir apsirengiau mėgstamu šilkinio kimono, specialiai man sukurtu perspektyvaus japono ateljė. Tada išgėriau, kaip man atrodė, kone penkis galonus vandens, kad atlaikyčiau svaigalus ar kvaišalus, kurių gal pavartosiu, kai jis ateis.

Budėtojas telefonu pranešė, kad Zedas jau čia, ir pasakiau jį tuoj pat siųsti pas mane. Jis atėjo prie durų su didžiule puokšte mano mėgstamų baltų rožių ir pažadėtu buteliu „Cristal“ šampano.

– *Bonsoir, ma belle Electra*** , – tarė Zedas, kaip paprastai keis-

* kinišku patiekalu su makaronais (*pranc.*).

** Labas vakaras, mano gražuole Elektra (*pranc.*).

tai kapodamas žodžius, padėjo gėles ir butelį ir pabučiavo mane į skruostus. – *Comment tu va?**

– Gera, – atsakiau, godžiai žvelgdama į šampaną. – Atkimšti?

– Turbūt tai mano darbas. Gal galiu nusivilkti švarką?

– Žinoma.

– Bet pirma, – tarė jis, įkišo ranką į švarko kišenę ir padavė man aksomu aptrauktą dėžutę. – Pamačiau šitą ir pagalvojau apie tave.

– Ačiū, – tariau ir atsisdėdau ant sofos palenkdamą po savimi erzinausiai ilgas kojas, o į dėžutę savo rankose žvelgiau kaip nu-džiugęs vaikas.

Zedas dažnai pirkdavo man dovanų; ironiška tai, kad, būdamas toks turtingas, jis retai dovanojo prašmatnius daiktėlius, tačiau visada gaudavau ką nors įdomaus, apgalvoto. Pakėlusi dangtelį išvydau žiedą. Jo akis buvo ovali, švelnaus gelsvo atspalvio.

– Čia gintaras, – tarė Zedas, matydamas, kaip apžiūrinėju žiedo akį sietyno šviesoje. – Pasimatuok.

– Ant kurio piršto mauti? – paerzinau žvelgdama į jį.

– Ant kurio tik nori, *ma chère*** , bet jei ketinčiau imti tave į žmonas, gal padovanočiau kiek nors geresnį nei šis. Be abejo, žinai, kad tavo bendravardė graikė susijusi su gintaru.

– Tikrai? Ne, nežinojau. – Stebėjau, kaip jis užkiša kamščiu iššautą butelį. – O kaip susijusi?

– Na, gintaras graikiškai yra *electron*, o legenda sako, kad šie suakmenėję sakai laiko uždare saulės spindulius. Vienas graikų išminčius pastebėjo, kad du gintaro gabalėlius patrynus vieną į kitą susikuria įtampa ir atsiranda energija... Tinkamesnio vardo tau nerasi, – nusišypsojo Zedas, statydamas priešais mane taure šampano.

– Tai, sakai, aš kuriu įtampą? – nusišypsojau. – Dar klausimas,

* Kaip laikaisi? (*Pranc.*)

** mano brangioji (*pranc.*).

ar aš tokia tapau, gavusi tą vardą, o gal vardas man tiesiog prita-
po? *Santé*.*

– *Santé*.

Mes susidaužėme taurėmis, ir jis atsisėdo šalia.

– Hmm...

– Spėlioji, ar atnešiau dar vieną dovanėlę?

– Aha.

– Tad pažiūrėk po dėžutės pamušalu.

Pasižiūrėjau, ir tikrai po plonu aksomu, kur gulėjo žiedas, ra-
dau mažą plastikinį paketėlį.

– Ačiū, Zedai, – padėkojau atplėšdama paketėlį, tada kaip vai-
kas į medaus ąsotį kyštelėjau pirštą į miltelius ir pasitryniau dan-
tenas.

– Geras, ką? – paklausė jis, o aš nubėriau truputį ant stalo ir
pasiėmusi trumpą šiaudelį iš pakuotės sutraukiau į nosį.

– Mmm, labai, – pritariau. – Nori?

– Žinai, kad nevartoju. Tad kaip klojasi?

– Ak... gerai.

– Nelabai užtikrintai sakai, Elektra, be to, atro dai pavargusi.

– Buvo daug darbo, – atsakiau ir nugėriau didelį gurkšnį šam-
pano. – Praėjusią savaitę buvom fotosesijoje Fidžyje, o kitą skren-
du į Paryžių.

– Gal tau reikėtų kiek sulėtinti tempą. Pasidaryk atokvėpį.

– Taip sako žmogus, kuris, anot jo, daugiau naktų miega nuo-
savame reaktyviniame lėktuve negu savo lovoje, – paerzinau jį.

– Tad gal mes abu turėtume sulėtinti tempą. Ar sugundysiu
tave savaitei mano jachtoje? Ji porą mėnesių stovės prišvartuota
Sent Lusijoje, o tada vasarą plauksiu į Viduržemio jūrą.

– Norėčiau, – atsidusau. – Mano tvarkaraštis pilnutėlis iki pat
birželio.

* Į sveikatą. (*Pranc.*)

– Tada birželį. Galėtume paplaukioti apie Graikijos salas.

– Gal, – truktelėjau pečiais, bet nežiūrėjau į tai rimtai.

Zedas dažnai man girdint svarstydavo planus, bet jie nebūdavo įgyvendinami, o tiksliau, aš ir nenorėjau, kad būtų. Zedas buvo tiesiog puikus draugas praleisti vakarą ir kūniškiems reikalams, bet mane ėmė vis labiau nervinti jo pedantiškumas ir neįtikima arogancija.

Vėl pyptelėjo budėtojo telefonas, ir Zedas pakilo atsiliepti.

– Siųskit į viršų, ačiū. – Jis papildė taures šampanu. – Pristatė kinų maistą, ir pamatysi, bus geriausias *chow mein* iš visų tavo ragautų, – nusišypsojo jis. – Kaip tavo seserys?

– Nežinau. Pastaruoju metu neturėjau laiko joms skambinti. Alė turi vaiką – gimė berniukas. Pavadino Loki, tikrai originaliai. Dabar prisiminiau – birželį turėsiu su jomis visomis susitikti „Atlantidoje“, mes plauksime tėčio jachta į Graikijos salas nuleisti į vandenį vainiko toje vietoje, kur, Alės manymu, buvo nuleistas karstas. Tavo tėtis buvo rastas netoliese ant kranto, tiesa?

– Taip, bet, kaip ir tu, aš nenoriu galvoti apie tėvo mirtį, mane tai slegia, – suirzo Zedas. – Aš galvoju tik apie ateitį.

Išgirdome skambutį, ir Zedas nuėjo atidaryti durų.

– Nagi, Elektra, – tarė jis, nešdamas dvi dėžutes į virtuvę, – eikš padėti man.

Kitą dieną, grįžusi iš fotosesijos, išsimaudžiau po karštu dušu ir atsiguliau į lovą su degtine rankoje. Jaučiausi visiška griuvena – jei kas mano, kad modeliai tik skrajoja su gražiais drabužiais ir už tai dar joms moka didžiulius pinigus, turėtų pabandyti bent dienele pabūti mano vietoje. Keltis ketvirtą ryto, šešis kartus keisti šukuoseną, drabužius ir makiažą kokiame nors šaltame sandėlyje miesto pakraštyje *nėra* lengva. Niekam viešai nesi-skundžiau – juk dirbau tokioje vietoje, kur kaip Kinijoje taiko- ma prakaito spaudimo sistema, ir man už tai mokėjo krūvą pini- gų, – bet kiekvienas juk gyvena savame pasaulyje ir retkarčiais, net jei vargintų didžiausia visuotinė bėda, juk galima padėjuoti vien sau, ar ne?

Tik dabar per visą tą dieną pasijutau sušilusi ir gulėdama ant pagalvių tikrinau balso paštą. Rebeka, Sjuzės asmeninė padėjė- ja, buvo palikusi keturis pranešimus, sakė atsiųsianti elektroniniu paštu kelių tinkamų padėjėjų duomenis ir kad kuo greičiau juos peržiūrėčiau. Skaitant tuos gyvenimo aprašymus nešiojamajame kompiuteryje suskambo telefonas – vėl Rebeka.

– Kaip tik dabar juos žiūriu, – pasakiau, kol ji neprabilo.

– Puiku, ačiū, Elektra. Iš tiesų skambinu dėl to, kad, manau, yra mergina, tau labai tiksianti, bet jai buvo pasiūlyta ir kita vieta, ji turi atsakyti iki rytdienos. Ar bus gerai, jei pavakarę ji užsuktų, kad galėtumėt pasikalbėti?

– Rebeka, aš ką tik grįžau iš fotosesijos „Vanity Fair“ ir...

– Tikrai manau, kad turi su ja susitikti, Elektra. Jos rekomendacijos puikios. Ji dirbo asmenine Bardeno padėjėja, tu juk žinai, kokio jis sunkaus būdo. Tik noriu pasakyti, – skubiai kalbėjo Rebeka, – kad ji yra daug dirbusi populiariausiems mados pasaulio klientams. Ar galiu ją siųsti?

– Gerai, – atsidusau nenorėdama pasirodyti „sunkaus būdo“, nors ji tikriausiai taip ir manė.

– Puiku, pasakysiu jai. Žinau, kaip ji jaudinsis – ji viena karščiausių tavo gerbėjų.

– Ką gi, gerai. Pasakyk, tegu ateina šeštą.

Lygiai šeštą pyptelėjo budėtojo telefonas, pranešdamas, kad mano viešnia jau čia.

– Siųskit ją į viršų, – alsiai pasakiau.

Nieko gero nelaukiau – kadangi Sjuzė sakė, kad man reikia pagalbos tvarkytis gyvenime, jau buvau mačiusi virtines entuziastingai nusiteikusių to darbo trokštančių merginų, bet po kelių savaičių jos išeidavo.

– Ar aš sunkaus būdo? – paklausiau savo atspindžio veidrodyje, kai pasitikrinau, ar nėra ko įstrigę tarp dantų. – Gal? Bet čia nieko nauja, ar ne? – pridūriau išbaigusi butelį, paskui persibraukiau plaukus. Mano kirpėjas Stefanus visai neseniai labai kietai prie pat odos buvo supynęs afrikietiškas kasytes. Pakeitus šukuoseną man visada skaudėdavo visą galvą.

Išgirdau beldžiant ir nuėjau atidaryti durų spėliodama, kas manęs laukia anapus. Jei ko ir tikėjau, tai tikrai ne tos nedidelės tvarkingos būtybės paprastu rudu kostiumėliu, kurio sijonas visiškai nemadingai dengė kelius. Akimis nukeliavau prie jos pėdų, o šios buvo apautos pora tvirtų rudų raštuotos odos batų, kokius Ma būtų pavadinusi praktiškais. Keisčiausia jos išvaizdoje buvo šalikėlis ar skarelė, tvirtai apsukta apie kaktą ir kaklą. Jos veidas man atrodė dailus – nedidelė nosis, aukšti skruostikauliai, putlios rausvos lūpos ir skaisti oda, kaip kava su pienu.

– Labas, – nusišypsojo ji ir jos gražios tamsiai rudos akys sušvito. – Aš esu Mariam Kazemi, man labai malonu su jumis susipažinti, panele D'Aplesjė.

Jos balsas man patiko – iš tiesų, jei toks būtų parduodamas, pirkčiau, nes buvo sodrus ir melodingas, švelniai liejosi jai iš gerklių it medus.

– Labas, Mariam, užėikit.

– Ačiū.

Man ilgais žingsniais žengiant prie sofos Mariam Kazemi neskubėjo. Ji stabtelėjo pasižiūrėti į brangiąsias drobes su spalvų dėmėmis ir vingriais, ir iš jos veido supratau, kad ji tokios pat nuomonės apie jas kaip ir aš.

– Paveikslai ne mano, juos pasirinko buto savininkas, – kažkodėl jaučiau, kad privalau paaiškinti. – Gal išgersit ko nors? Vandens, kavos, arbatos – ar ko stipresnio?

– O ne, aš negeriu. Tai yra geriu, bet ne alkoholį. Norėčiau vandens, jei per daug neapsunkinsiu.

– Gerai, – atsakiau ir pasukau į virtuvę.

Iš šaldytuvo beimant butelį „Evian“ ji išdygo šalia manęs.

– Maniau, turite ką nors tokiems darbams.

– Turiu kambarių tvarkytoją, bet daugiausia būnu čia viena. – Prašom, – padaviau jai stiklinę ir ji nuėjo pasižiūrėti pro langą.

– Aukštai gyvenate.

– Taip, tikrai, – atsakiau suvokusi, kad mane pribloškė ši moteris, nuo kurios tartum kvepalų aromatas sklido ramybė ir kuriai, regis, nepadarė jokio įspūdžio nei tai, kad susitiko su mani, nei mano prašmatnus butas. Kandidatės į padėjėjas paprastai nenustygdavo iš susijaudinimo ir berdavo pažadus.

– Gal atsisėsite? – pasiūliau.

– Taip, ačiū.

– Tad, – tariau, kai įsitaisėme svetainėje, – girdėjau, dirbote Bardenui?

– Taip, dirbau.

– Kodėl išėjote?

– Pasiūlė vietą, gal tinkamesnę.

– Ne dėl to, kad buvo sunku?

– O, ne, – sukikeno Mariam. – Su juo nė kiek nebuvo sunku, bet jis neseniai visam laikui sugrįžo į Paryžių, o aš tebegyvenu čia. Mes likome geriausi draugai.

– Gerai. Ką gi, puiku. Tad kodėl jus domina darbas pas mane?

– Todėl, kad visada žavėjausi jūsų darbu.

Vau, pagalvojau, nedažnai išgirstu mano užsiėmimą vadinant darbu.

– Ačiū.

– Manau, tai tikra dovana gebėti sukurti asmenybę, taip patraukliai reklamuojančią daiktus.

Stebėjau, kaip ji atsega savo paprastą rudą rankinę, panašesnę į mokinuko krepšį ar kuprinę nei į dizainerio kūrinių, ir paduoda savo gyvenimo aprašymą.

– Pamaniau, gal neturėjote laiko pasižiūrėti prieš man ateinant.

– Tikrai neturėjau, – prisipažinau ir peržvelgiau jos gyvenimo įvykius – aprašymas buvo neįprastai trumpas ir dalykiškas.

– Tad koledže nesimokėte?

– Ne, mano šeima neturėjo lėšų. Tiesą sakant, – jos nedidelė daili ranka pakilo prie veido ir ji pirštu pasitrynė nosį, – tikriausiai turėjo, bet mūsų yra šeši vaikai ir būtų buvę neteisinga kitų atžvilgiu, jei aš būčiau mokiusis, o jie negalėję.

– Ir aš esu iš šešių vaikų! Ir taip pat nesimokiau nei koledže, nei universitete.

– Na, bent šį tą turime bendra.

– Aš esu jauniausia.

– Aš vyriausia, – nusišypsojo Mariam.

– Jums dvidešimt šešeri?

– Taip.

– Tada mes to paties amžiaus, – tariau kažkodėl patenkinta, radusi panašumų su šia keistoka būtybe. – O ką veikėte baigusi mokyklą?

– Dieną dirbau gėlių salone, o vakarais lankiau verslo mokyklą. Jei reikėtų, galiu gauti savo kvalifikacijos sertifikatą. Moku dirbti kompiuteriu, galiu sukurti skrajučių, o tekstą renku... na, nežinau, koks tas tempas, bet renku tikrai greitai.

– Tai nėra svarbiausias reikalavimas, nebūtina ir skrajutes kurti. O visus finansinius reikalus tvarko mano finansų vadybininkas.

– Ak, bet aš galiu būti labai naudinga viską organizuodama. Galiu akimirksniu detalai suplanuoti jums visą mėnesį.

– Jei taip darytumėte, ko gero, pabėgčiau, – pajuokavau. – Aš gyvenu sulig ta diena. Tik taip galiu išverti.

– Visiškai suprantu, panele D'Aplesjė, bet mano darbas ir yra viską organizuoti. Pas Bardeną net turėjau sudariusi valykos tvarkaraštį ir mes aptardavome, ką jis vilkės kiekviena proga, net kokios bus puskojinės – dažnai tyčia būdavo skirtingos, – sukikeno Mariam ir aš taip pat.

– Sakote, jis malonus žmogus?

– Taip, nuostabus.

Nuostabus ar nenuostabus, bet ši mergina sąžininga. Kaip dažnai galimos asmeninės padėjėjos man pildavo purvą ant buvusių darbdavių. Gal jos manė, kad labai šaunu išsamiai paaiškinti, kodėl juos palieka, bet aš tuoj pagalvodavau, kad ateityje jos taip kalbės ir apie mane.

– Kol dar nepaklausėte, pasakysiu, kad aš labai diskretiška, – Mariam tikriausiai skaitė mano mintis. – Dažnai matau, kad istorijos, skleidžiamos apie mūsų verslo garsenybes, yra melagingos. Ir kas įdomu...

– Kas?

– Na, tiek to.

– Sakysit.

– Na, man atrodo labai įdomu, kad tiek daug žmonių trokšta šlovės, tačiau, kiek esu mačiusi, dažnai ji atneša tik kančias. Žmonės mano, kad šlovė suteiks jiems teisę daryti, ką jie nori, ar būti, kuo nori, bet iš tiesų jie tik praranda brangiausią, ką turi, – laisvę. *Savo* laisvę, – pridūrė.

Žvelgiau į ją nustebusi. Apėmė jausmas, kad jai manęs gaila, nepaisant viso to, ką turiu. Ji nelaiko savęs viršesne už mane, tik šiltai užjaučia.

– Taip, laisvę aš praradau. Iš tikro, – pasakiau šiai visai nepažįstamai merginai, – tiesiog paranojiškai bijau, kad kas nors pastebės mane darant ką visai paprasta ir prikurs nebūtų dalykų, siekdami daugiau parduoti savo laikraščių.

– Nekas taip gyventi, panele D'Aplesjė, – Mariam rimtai palīgavo galvą. – Na, deja, jau turiu eiti. Prižadėjau motinai pabūti su jaunėliu broliu, kad ji galėtų išeiti su tėčiu į miestą.

– Ką gi. O ta vaiko priežiūra... noriu paklausti – ar nuolatos tai darote?

– O ne, visai ne, dėl to ir svarbu, kad grįžčiau laiku. Matote, šiandien mamos gimtadienis, ir mes juokaujame, kad tėtis buvo išsivedęs ją vakarienės tik tada, kai pasipiršo prieš dvidešimt aštuonerius metus! Aš suprantu, kad jeigu mane priimsite, jums manęs reikės dvidešimt keturias valandas per parą.

– Ir bus daug kelionių į užsienį.

– Taip, bet tai ne bėda. Be to, neturiu romantiškų santykių, tad ir įsipareigojimų. Dabar, jei atleisite... – ji atsistojo. – Panele D'Aplesjė, man buvo labai malonu su jumis susipažinti, net jei netektų kartu dirbti.

Sekiau akimis, kaip nusigręžusi ji eina prie durų. Net taip bjauriai apsirengusi turėjo įgimto grakštumo ir to, ką fotografas pavadintų įspūdinga laikysena. Nors pokalbis truko maždaug penkiolika minučių ir aš nepaklausiau jos nė dešimtosios dalies

to, ko turėjau paklausti, iš tikrųjų, *tikrai* norėjau, kad mano gyvenime būtų Mariam Kazemi ir jos nuostabi ramybė.

– Klausykit, jei pasiūlyčiau tą vietą jau dabar, ar eitumėte? Na, taip, žinau, kad jums siūlė darbą kiti ir iki rytdienos turite atsakyti.

Kiek padvejojusi ji atsigręžė į mane ir nusišypsojo.

– O kaipgi, rimtai pagalvočiau. Jūs man atrodote mielas žmogus, geros sielos.

– Kada galite pradėti?

– Kitą savaitę, jei norite.

– Sutarta!

Ištiesiau jai ranką, ir tik porą sekundžių padelsusi ji ištiesė savąją.

– Sutarta, – pakartojo. – Dabar jau tikrai turiu eiti.

Ji atidarė duris, ir aš palydėjau ją iki lifto.

– Sąlygas jau žinote, bet pasakysiu Rebekai parašyti oficialų siūlymą ir nusiųsti jums rytoj rytą.

– Labai gerai, – tarė ji lifto durims jau atsidarius.

– Beje, kokie jūsų kvapai? Jie neapsakomai skanūs.

– Iš tiesų čia kūno aliejus, pasidarau jo pati. Sudie, panele D'Aplesjė.

Lifto durys užsidarė, ir Mariam Kazemi nebeliko.

Visos Mariam rekomendacijos ne tik pasitvirtino, – jos net neatkleidė visų jos privalumų iki galo, tad kitą ketvirtadienį mudvi Titerboro oro uoste Naujajame Džersyje sėdome į privatų lėktuvą ir išskridome į Paryžių. Kadangi keliavome, norėjau, kad ji kiek pakeistų savo „uniformą“, ir ji tik šyptelėjusi pakeitė sijoną smėlio spalvos kelnėmis. Stebėjau, kaip ji atsisėda ir iš tos pusiau kuprinės išsiima nešiojamąjį kompiuterį.

– Ar anksčiau esi skridusi privačiu reaktyviniu lėktuvu? – paklausiau.

– O, taip, Bardenas tik jais ir skraidydavo. O dabar, panele D'Aplesjė...

– Būk gera, kreipkis į mane vardu.

– Elektra, – pasitaisė ji, – turiu paklausti, ar norėsi ilsėtis, ar išnaudosime skrydžio laiką aptarti kai kuriems dalykams?

Kadangi „pražaidėme“ su Zedu iki pat ketvirtos ryto, aš pasirinkau ilsėtis, o kadangi buvome ore, paspaudžiau mygtuką, ir šis pavertė mano sėdynę į lovą, užsirišau akių raištį ir užmigau.

Nubudusi po trijų valandų jaučiausi pailsėjusi – buvau pratusi miegoti lėktuve – ir pro raiščio kraštelį pažvelgiau, ką beveikian-ti mano naujoji asmeninė padėjėja. Ji nesėdėjo savo vietoje, tad, pamaniau, bus nuėjusi į tualetą. Nusirišau akių raištį ir atsisėdau ir labai nustebau išvydusi Mariam siaurame tarpelyje tarp sėdynių su atkištu į mane užpakaliu. *Gal ji daro jogos pratimus*, pagalvojau, nes klūpojo remdamasi alkūnėmis, nulenkusi galvą prie grindų – savotiška embriono poza. Paskui, jai kilstelėjus galvą ir rankas, išgirdau, kaip kažką murma, ir supratau, kad ji meldžiasi. Pasijutusi nepatogiai, kad stebiu tokį intymų jos veiksmą, nukreipiau akis ir nuėjau į tualetą. Kai grįžau, Mariam jau sėdėjo savo vietoje, baksnojo kompiuterio klaviatūrą.

– Gera išsimiegojai? – nusišypsojo ji.

– Taip, o dabar noriu valgyti.

– Paprašiau, kad lėktuve turėtų sušių, – Sjužė sakė, mėgsti juos kelionėje.

– Ačiū, tikrai mėgstu.

Palydovė jau buvo šalia.

– Ko norėtumėte, panele D'Aplesjė?

Užsisakiau šviežių vaisių, sušių ir pusę butelio šampano, tada paklausiau Mariam:

– Valgysi?

- Jau pavalgiau, ačiū.
- Ar nerviniesi lėktuvuose?
- Ji suraukė kaktą.
- Ne, visai ne. O ką?
- Kai nubudau, mačiau, kad tu meldiesi.
- Ak, – nusijuokė ji, – tai ne dėl to, kad nervinčiausi. Niujorke dabar vidurdienis, ir aš visada meldžiuosi tuo metu.
- *Vau*, nežinojau, kad tau reikia melstis.
- Nesijaudink, Elektra, nedažnai mane matysi meldžiantis, paprastai susirandu nuošalią vietelę, bet čia... – ji mostelėjo į ankštą saloną. – Juk nesimelsiu tualete.
- Ar privaloma melstis kasdien?
- Taip, iš tiesų penkis kartus.
- *Vau*, bet ar tavęs tai nevaržo?
- Apie tai nė nepagalvojau, nes nuo mažumės meldžiuosi kasdien. Paskui visada pasijuntu geriau. Tokia jau esu.
- To reikalauja jūsų tikėjimas?
- Ne, tokia *esu*. Na, štai ir tavo sušiai. Atrodo skaniai.
- Gal palaikytum man draugiją, kol valgysiu? Nemėgstu gerti viena, – pajuokavau palydovei pilant į taurę šampaną.
- Ko norėtumėte, ponია? – paklausė ji Mariam, prisėdusios priešais mane.
- Prašyčiau vandens.
- Į sveikatą, – kilstelėjau taurę. – Už sėkmingus darbo santykius.
- Taip. Neabejoju, jie tokie ir bus.
- Atsiprašau, jei kartais nežinosiu tavo papročių.
- Neatsiprašinėk, – nuramino mane Mariam. – Ir aš nieko nežinočiau.
- Ar tavo šeimoje griežta tvarka?
- Ne, iš tikro ne. Bent palyginti su kitomis. Aš gimiau Niujorke, taip pat ir visi mano broliai ir seserys, tad mes esame ame-

rikiečiai. Mano tėvas sako, kad ši šalis suteikė šeimai saugų prieglobstį, kai to reikėjo, tad ir mes turime gerbti jos papročius, bet ir laikytis savųjų.

– Iš kur kilę tavo tėvai? – paklausiau.

– Iš Irano... arba Persijos, kaip mes linkę vadinti namie. Tas vardas juk daug gražesnis, ar ne?

– Taip, ir man taip atrodo. Tad tavo tėvams teko išvykti iš tėvynės prieš savo norą?

– Jie abu atvyko į Ameriką, kai buvo nuverstas šachas.

– Šachas?

– Jis buvo Irano karalius, bet labai vakarietišky siekių. Mūsų šalies ekstremistams tai nepatiko, tad visi, turintys su juo giminytės ryšių, turėjo bėgti gelbėdamiesi nuo mirties.

– Jei jis buvo karalius, tai ir tu esi iš karališkos šeimos?

– Na, – nusišypsojo Mariam, – formaliai taip, bet, skirtingai nuo Europos karalių dinastijų, šimtai mūsų yra jo giminaičiai... antros, trečios, ketvirtos eilės per vedybinius ryšius. Vakaruose, manau, sakyti, kad mano šeima aukštos kilmės.

– Jergau! Man dirba princesė!

– Kas žino, jei aplinkybės būtų susiklosčiusios kitaip? Gal ir būčiau tokia, jei būčiau ištekėjusi už tinkamo vyro.

Nenorėjau pasakyti, kad pajuokavau, nes žvelgiant į Mariam viskas stojo į savo vietas. Jos santūrumas, jos pasitikėjimas savimi, nepriekaištingos manieros... tuos dalykus turbūt įgytum tik per šimtmečius aristokratiško auklėjimo.

– O tu, Elektra? Iš kur tavo šeima?

– Neturiu supratimo, – atsakiau baigdama šampaną. – Mane įvaikino dar visai mažą.

– Ir niekada negalvojai pasidomėti savo šaknimis?

– Ne. Kokia prasmė dairytis atgal, jei negali pakeisti to, kas buvo praeityje? Aš žiūriu tik į ateitį.

– Tada tau geriau nesusitikti su mano tėvu, – Mariam akys links-

mai pagyvėjo. – Jis nuolat pasakoja, kaip gyveno su mano seneliais Irane. Ir apie mūsų protėvius, gyvenusius prieš daugelį šimtmečių. Tie pasakojimai labai gražūs, aš mėgau jo klausytis vaikystėje.

– A, na, ką, aš turėjau tik brolių Grimų pasakas, o pasakose visada būna bjauri ragana arba trolis, ir man iš baimės atimdavo žadą.

– Mūsų pasakose jų taip pat yra, tik vadiname juos džinais. Jie žmonėms padaro baisių dalykų. – Mariam siurbčiojo vandenį, žvelgdama į mane virš stiklinės krašto. – Tėtis vis kartoja, kad mūsų istorija – tai kilimas, ant kurio stovime ir kuriuo galime pakilti skristi. Gal kada nors panorėsi sužinoti apie savo šeimos praeitį. O dabar gal paklausysi, paskaitysiu tvarkaraštį, ką veiksime Paryžiuje.

Po valandos Mariam sugrįžo į savo vietą perkelti į kompiuterį pastabų, kurias užsirašė mums kalbant. Aš kiek nuleidau sėdynės atlošą ir ėmiau stebėti jau ėmusį temti dangų, tai buvo ženklas, kad Europoje stoja naktis. Kažkur toje tamsoje stovi mano šeimos namai – bent jau namai, priglaudę mus, tokias skirtingas mergaites, tėčio surinktas iš viso pasaulio.

Iš tiesų man niekada nekliuvo tai, kad nesame kraujo giminės, bet klausydamosi Mariam pasakojimo apie jos šaknis – ir matydama, kaip ji laikosi šimtmečių senumo kultūros, ką tik pagarbintos į Paryžių skrendančiame privačiame reaktyviniame lėktuve, – ėmiau beveik jai pavydėti.

Prisiminiau tėčio laišką, gulintį kažkur mano bute Niujorke... net nežinojau, kur jis yra. Kadangi jo taip ir neatplėšiau, o jis veikiausiai bus kažkur užsimetęs, aš gal niekada ir nesužinosiu apie savo kilmę. Gal Hofas – taip pravardžiavau tėčio advokatą – galėtų kiek nors mane apšviesti... Prisiminiau ir tuos skaičius armiliarinėje sferoje, kurie, pasak Alės, tiksliai nurodo, iš kur esu kilusi. Staiga pajutau, kad man dabar visų svarbiausias dalykas pasaulyje yra surasti tėčio laišką, net toks svarbus, jog galėčiau paprašyti piloto sugrįžti ir išversčiau visus stalčius jo ieškodama. Tada, kai

sugrįžau į Niujorką po atseit šermenų, tėčiui nusprendus pasilaidoti jūroje, nors mūsų nebus „Atlantidoje“, aš buvau taip supykusi, kad nė žinot nieko nenorėjau.

Kodėl jūs pykstate, Elektra?

Mano ausyse skambėjo psichologės ištarti žodžiai. Tiesą sakant, nežinojau, kodėl. Turbūt esu pikta nuo to meto, kai pradėjau vaikščioti ir kalbėti, o tikriausiai ir dar anksčiau. Visos mano seserys mėgo pasakoti, kaip namai skambėdavo nuo mano riksmų, kai buvau dar kūdikis, bet niekas nepasikeitė į gera ir man suaugus. Tikrai negalima dėl to kaltinti auklėjimo, jis buvo iš tiesų puikus, nors ir skirtingas kiekvienos, nes visos buvome įvaikintos ir dėl mūsų margos etninės kilmės šeimos nuotraukos atrodė kvailai kaip „Gap“ reklamos.

Jei kada apie tai paklausdavau, tėtis visada atsakydavo, kad jis išsirinko kiekvieną iš mūsų būti jo dukterimi. Sesiseris tai nuramindavo, tik manęs ne. Aš norėjau žinoti *kodėl*. Dabar, kai jis miręs, gal jau niekada nebesužinosiu.

– Po valandos leidžiamės, panele D’Aplesjė, – tarė palydovė, pripildydama mano taurę. – Gal dar ko norėtumėte?

– Ačiū, ne.

Užsimerčiau tikėdamasi, kad mano tiekėjas Paryžiuje ištesės pažadą ir į viešbutį bus pristatyta, ko norėjau, nes jau mirtinai reikėjo dozės. Kai nepavartodavau, imdavo darbuotis smegenys ir aš pradėdavau galvoti apie tėtį, apie seseris, apie savo gyvenimą ir būdavo labai neramu. Bent dabar galvoti nenorėjau.

Ne taip kaip visada, fotosesija man iš tiesų patiko. Pavasaris Paryžiuje, kai švietė saulė, buvo beprotiškai gražus, ir jei kada didmiestyje jaučiausi kaip namie, tai tik čia. Mes buvome nuvažiavę į Botanikos sodą, jis buvo užtvindytas žydinčių vyšnių, vilkdalgių

ir bijūnų, viskas atrodė šviežia ir gaivu. Padėjo ir tai, kad man patiko fotografas. Baigėme gerokai anksčiau, nei buvo numatyta, ir tą popietę pratęsėme pažintį mano kambaryje viešbutyje.

– Kodėl gyveni Niujorke? – paklausė Maksimas prancūziškai mums lovoje geriant arbatą iš dailių porceliano puodukų, paskui padėklą panaudojome dozei paruošti. – Tu esi europietiškos dvasios.

– Supranti, gerai nežinau, – atsidusau. – Ten gyvena mano agentė Sjuzė, ir savaime tenka būti šalia jos.

– Turi omenyje savo, kaip modelio, *maman*? – paerzino jis. – Juk tu jau didelė mergaitė, Elektra, ir gali viską spręsti pati. Persikelk gyventi čia, tada galėsim tai daryti dažniau, – kalbėjo jis keldamasis iš lovos, paskui nuėjo į vonios kambarį po dušu.

Pro langą žvelgdama į Vandomo aikštę, pilną maklinėjančių ir besidairančių po elegantiškas parduotuves žmonių, ėmiau galvoti apie tai, ką sakė Maksimas. Jis neklydo, aš tikrai galėjau gyventi bet kur; šiaip ar taip, tai kažin ar buvo svarbu, kai tiek keliaudavau.

– Kur mano namai? – sušnibždėjau staiga netekusi saviklivos, kai pagalvojau, kad grįšiu į Niujorką, į savo bedvasį aidintį butą. Staiga užėjus norui pasiėmiau mobilųjį ir paskambinau Mariam.

– Ar rytoj Niujorke ką nors darau?

– Septintą vakarieniauji su Tomu Alebachu, su juo turi svarbiausią kvėpalų reklamos sutartį, – iškart atsakė Mariam.

– Aišku. – Per pastaruosius kelis mėnesius, Mičui mane palikus, mudu praleidome keletą malonių atvangos valandų, bet aš nebuvau jo įsimylėjusi. – O sekmadienį?

– Kalendoriuje nieko nėra.

– Puiku. Atšauk vakarienę, pasakyk Tomui, kad fotosesija čia užsitęsė, ar šiaip ką nors, pakeisk skrydį į sekmadienio vakaro, o registraciją viešbutyje pratęsk dar porai dienų. Noriu ilgiau pabūti Paryžiuje.

– Puiku. Tai nuostabus miestas. Paskambinsiu tuoj pat, kai tik viskas bus atlikta.

– Ačiū, Mariam.

– Jokios bėdos.

– Dar kiek pasilieku, – pasakiau Maksimui, kai jis atėjo po dušo.

– Kaip apmaudu, nes savaitgalį aš nebūsiu Paryžiuje. Jei būčiau žinojęs...

– A. – Pasistengiau neparodyti, kaip nusivyliau. – Ką gi, jau neilgai trukus vėl atvyksiu.

– Praneši man, kad žinočiau kada, gerai? – tarė jis rengdamasis. – Aš atšaukčiau, jei galėčiau, bet draugo vestuvės. Atsiprašau, Elektra.

– Aš lieku dėl miesto, ne dėl tavęs, – atsakiau prisiversdama nusišypsoti.

– O miestas myli tave kaip ir aš. – Jis pakštelėjo man į kaktą. – Linkiu nuostabaus savaitgalio ir palaikykim ryšį.

– Gerai.

Jam išėjus pasiruošiau dozę, kad būtų smagiau, ir pagalvojau, ką gi aš norėčiau veikti Paryžiuje. Bet lygiai taip pat kaip kituose didmiesčiuose, vos išėjusią pro „Ritz“ priekines duris mane atpažintų ir po kelių minučių jau būtų sukelta žiniasklaida, ir mane imtų sekioti nepageidaujama palyda.

Jau tiesiau ranką prie telefono skambinti Mariam, kad grįžtume prie plano A, ir telefonas tartum per stebuklą suskambo.

– Elektra? Čia Mariam. Noriu tik pasakyti, kad skrydis į Niujorką perkeltas į sekmadienio vakarą, o viešbučio apartamento registracija pratęsta.

– Ačiū.

– Ar norėtum užsakyti stalėlį kuriame nors restorane?

– Ne, aš... – kažkodėl apsiašarojau.

– Ar viskas gerai, Elektra?

– Taip, viskas puiku.

– Ar tu dabar... užsiėmusi?

– Ne, visai ne.

– Tad gal galiu užeiti? Sjužė šiandien atsiuntė porą sutarčių, jas reikia pasirašyti.

– Žinoma, puiku.

Mariam atėjo po kelių minučių, kartu į kambarį atplaukė jos malonus kvėpalų aromatas. Aš pasirašiau sutartis, tada paniurusi pažvelgiau pro langą į artėjančias Paryžiaus sutemas.

– Tad ar turi numąčiusi ką ši vakarą? – paklausė ji.

– Nieko. O tu?

– Nieko, tik išsimaudyti vonioje, paskui į lovą su gera knyga, – atsakė.

– Žinai, norėčiau išeiti į miestą, apsilankyti kavinėje, kurioje esu dirbusi padavėja, ir pavalgyti normalaus maisto kaip normalus žmogus, bet nesu nusiteikusi tam, kad mane atpažins.

– Suprantu. – Ji kelias sekundes žvelgė į mane, tada atsistojo. – Turiu sumanymą. Palauk manęs.

Mariam išėjo iš kambario ir po kelių minučių grįžo nešina šalikėliu ar skarele.

– Galiu pabandyti? Pasižiūrėti, kaip atroducts?

– Užmesti ant pečių?

– Ne, Elektra, užrišti ant galvos, kaip aš ryšiu. Žmonės linę šalintis moterų su hidžabu, todėl daugelis mūsų tikėjimo moterų apsiriša tik galvas. Pabandom?

– Gerai. Taip dar niekada nesu atrodžiusi, – sukrizėnau.

Aš sėdėjau ant lovos galo, o Mariam mikliai apsuko skarelę man apie galvą, galus nuleido nuo pečių, prisegė, kad nenuslystų.

– Štai, pasižiūrėk į veidrodį, – pasiūlė.

Pasižiūrėjusi negalėjau patikėti, kaip pasikeičiau. Net pati savęs neatpažinau.

– Gerai, labai gerai, bet daugiau turbūt nieko negalime pakeisti, ar ne?

– Tu gali, Elektra. Nes tavo mama ir tėtis Atlantas, o ką jau kalbėti apie patį Dievą, dabar žvelgia į tave. Jie atvedė tave prie šios akimirkos, nes tiki tavimi ir tuo, kuo tu gali tapti.

© Lana Pinho

LUCINDA RILEY (Liusinda Raili) gimė Airijoje. Pirmą savo knygą ji parašė būdama dvidešimt ketverių metų, baigusi ankstyvą karjerą kine, teatre ir televizijoje. Jos knygos išverstos į 37 kalbas, visame pasaulyje jų parduota daugiau nei 20 milijonų egzempliorių, jos nuolat yra *Sunday Times* ir *New York Times* bestselerių sąrašuose. Autorė tęsia „Septynių seserų“ ciklą, pasakojantį įvaikintų seserų istorijas ir paremtą mitu apie garsųjį Plejadžių žvaigždyną. Kiekviena šio ciklo knyga tampa bestseleriu visame pasaulyje. Šiuo metu Holivudo kompanija ruošiasi pagal šį ciklą kurti serialą.

„Saulės sesuo“ – knyga apie šeštąją seserį Elektrą. Išskirtinio grožio ir būdo juodaodę, vieną garsiausių pasaulio modelių. Atrodo, ji turi viską: nepaprastą išvaizdą, turtą, svajonių profesiją. Bet niekas nežino, jog už viso to slypi vienvietė ir liūdesys dėl staigios tėvo mirties, malšinami alkoholiu ir narkotikais, kurie vos nesugriaua Elektros gyvenimo. Netikėtai ji gauna laišką iš moters, vadinančios save jos tikra senele...

1939-aisiais Sesilė Hantli-Morgan iš Niujorko atvyksta į Keniją gydyti sudaužytos širdies. Čia jos laukia nuostabi gamta ir susitikimas su Bilu Forsaitu. Atrodo, kad jam daug artimesni masajai ir laukinė gamta nei moterys – visos, išskyrus Sesilę. Ji nė nenutuokia, kaip tai pakeis jos gyvenimą. O juo labiau – kad į jį įžengs maža juodaodė, kuri ir taps Elektros istorijos pradžia.

Nuo Manhatano dangoraižių iki deginančios Afrikos saulės, nuo narkotikų iki liūtų medžioklės, nuo kovų už juodaodžių teises Harleme iki masajų genties ritualų – tokia šeštosios sesers Elektros istorija.

www.lucindariley.com

www.facebook.com/lucindarileyauthor

www.twitter.com/lucindariley

Pirkite internetu
www.tytoalba.lt